

VISSZAVADÍTÁS

Laza regényféle a kutyabőrről, III.

B. FOKY ISTVÁN

A SZENT-TÓ GYÖTRELMES ELMOZDÍTÁSA, VALAMINT A LAZA KIJEJELŐLÉSÉNEK ÁLOMLÁTÁSA

Ekkor már nem csupán arról volt szó, hogy kit és miért kell megkeresni, de mindabból lógott valami a levegőben, amit az emberek általában idegborzolódnak szoktak volt nevezni. Mindennek okául a mérhetetlen hideg nyomulását lehetett nyilvánítani, amely időjárási viszonylatban is meglepte a népet, mert ritkán volt arra példa, hogy a decemberrel ezen a vidéken ilyen mélységekbe hatolt volna a fagy; a szokatlan megpróbáltatás már napok óta szinte kibíratatlan súllyal nehezült mindenre, amit kiszemelt magának, s nem minden ok nélkül történhetett mindez, mivel a sárgolyóbis nyár felőli oldalán pusztító tűzvészeket ellensúlyozandó érkezhetett ide.

– Nemigen mondható valamiféle csorba csíknak ez a bénító fagymezevség! – mondotta Maruskának a ny. zászlós, miközben a külváros utolsó házacskáit maguk mögött hagyva, lépteiket a Kis-Palicsnak irányították. – Könnyen történhet annak ténye, hogy máma a demizsonom szárazan marad a Péter-forrásnál!

– Szerintem a Péter-forrás nagyon jó és gondos kezekben van, neki felülről minden baj ellen védelem dukál – nyugtatta a jó ötvenes nő zászlóunkat, aki ugyancsak billegett a kövekké merevült göröngyökön, hogy lábon tudhasson maradni, ahogy az utat válogatta.

– Csakugyan? Aligha hihetem, hiszen olyan kétárnyékú lett már körülöttünk minden, hogy akárha a jóságos is átvehette tőlünk a rossz példát – hangoztatta megérzéseit a jelenlegi módíró a ny. zászlós, majd kisvártatva még megtoldotta gondolatait arról is, hogy azt a bizonyos csorbát és a csíkot egy harmadik házgondnokféléltől nemrég hallotta, aki a gyerekeket jellemezte ily mód.

– Nem tudhatom, hogy mint hozta össze az illető az elevenség netovábbjára gondolva a csorbát és a csíkot, de nagyon botcsinálta a tákolmánya – észrevételezte Maruska, akit szűkebb körökben csak nappali színésznőnek emlegettek. Később, minden átmenet nélkül, aztán arról kezdett beszélni, hogy őt tulajdonképpen Macskovicsné asszonyság kergette ki ebbe a fagyálló folyadékot is megríkató fagyba, merthogy állítólag a Molcer befúrta magát a domboldalba, s neki ezek szerint fontos elintézni vele a csorbát, amit kettejük életén ejtett.

A ny. zászlós hosszan hallgatott. A nagy élettapasztalatú embernek sehogy se ment a fejébe, hogy Macskovics asszonyság a Remetével kapcsolatban mást is felkérhetett közvetítésre, ami az öcs Prozivkára történő előállítását illeti. Mindebből olyan következtetésre jutott, hogy a nappali színésznő valamely közelebbi, netán érzelmi vonulataiban lehet a Remetével rokon. Amit gondolt, mindjárt ki is nyilvánította:

– Összejöttök?! . . . Akkor meg a Remete már nemigen remete, ugye?

– Remete?! Még szentet csinálnak belőle, istenemre! – visította Maruska magából kikelve a ny. zászlós fülébe, aki jobbnak látta kissé lemaradni a nő mögött, hogy ne érje hallási károsulás.

– Hogy ott törje ki a nyavalya a maguk remek Remetéjét, ahol van! – sipítozott továbbra is Maruska. – Minden bejelentés nélkül nyakába vette a világot, a négy gyerek mellől úgy lépett meg a langaléta időmilliomosunk, hogy már csak azért kijárt volna neki néhány év csücsike a hűvösön! Ehelyett bántatlanul megjelenik a környéken, s befúrja magát a Kamenita-hátba télvíz idejére!

A ny. zászlós keményen emésztette lemaradandóban Maruska mondanóját, miközben a mellékelt ábra, mármint amit a táj mutatott, élethűen bizonyította, hogy a Kamenita-hát eléggé jól érzi magát, barátságosan befogadta a kérdéses betolakodót. A meredek felőli oldalon hatalmas parázsló akáctuskók bontakoztak ki a ködből, füstjükkel nyakig bugyolálva az esetleges látogatót. Az izzó tuskók, mint valami varázslatos

és titokzatos szemek, olyannyira átizzottak a ködfüggönyön, hogy a szeppentebb természetűeket óvatosságra figyelmeztették.

– Egyszer még meglátja, hogy öngyújtogatóvá lesz a mi emberünk, az bizonyos! Mániája a tűz, annak füstje valamely vámpíri homály lobogásából elővarázlott füstalakzatok felsorakoztatása, amit már színházi rendezései alkalmával is előszeretettel használt – mondta Maruska, és biztos léptekkel találta meg az utat a Remete odújáig.

A ny. zászlós a nőt óvatosan, bizonyos távolságról követte, de amikor a mondott ember amerikai kopója, amely az izzó tuskók takarásában szunyókált, a jövevényekre a fejét se emelintette, már a férfi is bátrabban követte a magabiztos előfutárt.

A Remete tőle megszokott közömbösséggel fogadta látogatóit a hordópléh tetőzetű kifutón, majd minden idegeskedés nélkül vezette őket a limlomos előke mögötti földlakásba, ahol meglehetősen barátságos volt a hangulat, csupán a mennyezetről alácsüngő kéz- és lábszár-csontok látványa hagyott némi viszolygást az érkezőkben. A Remete helyel kínálta Maruskát és a ny. zászlóst, s mint aki valamely tegnap félbeszakadt beszélgetést folytatna a nővel, könnyed és csevegő hangon arról kezdett beszélni, hogy a gyorsan pergő idő csodálatos valami, olyannyira illékony és mulandó, akár az emlékezet.

– Közben hét kerek éve már, hogy megugrottam a halál elől! – zárta hirtelen rögtönzött eszmefuttatását a Remete, miközben héjában sült krumplit rakott vendégei elé egy gyöngyvirágos tálcán az asztalra, és melléje kortyolnivalónak paradicsombefőttet öntött kristálypoharakba.

A hirtelen beállt csendet a ny. zászlós törte meg nagy sokára, mert kezdett bizony kínossá válni a fene nagy hallgatás a nő részéről. Arról kezdett beszélni, ami megbízatása volt, mármint hogy Macskovics asszonyság keményen meghagyta öccse előállítását a lakótelepre.

– Mi ott emeleti tőszomszédok vagyunk, tetszik tudni, és megbízott vele, hogy önt ha szükséges, akár karhatalmilag toloncoljam elibe, mert arról a bizonyos kutyabőrről meg miegyébről gondol önnel diskurálni – hallotta a ny. zászlós kissé bizonytalanná vált, de tartalmában egyáltalán nem rá jellemző kifejezésekkel tűzdelt monológját, ami még feszélyezettebbé tette amúgy is megbillent lelkiállapotát.

– Ön ki lenne, kedves uram? – kérdezte a Remete.

– Határvadászi nyugalmazott zászlós vagyok, a hetedik emeletről, jelentem alássan! – koccintotta össze bokáját a ny. zászlós szolgálatkészen, teljesen megfeledezve helyről és időről egyaránt. – De égszínkék toronyházunk lakóközösségi elnöke is egyben, ha úgy tetszik, aki a lelkén viseli embertársai minden búját és baját, ezen esetben Macskovics asszonyágét önnel szemben, s különben a csodatevő Péter-forráshoz igyekvőben, mint aki életében csupán csak forrásvizet küldött le a torkán!

– Pihenj! – rendelkezett a Remete, mire zászlósnk is helyet foglalt Maruska mellett a padon, vett a krumpliból, s miközben hámozgatta, magába lötytyintett a paradicsomléből, előbbi állítását megcáfolandón.

– Honnan neked a kristály, Molcer? – szólalt meg nagy sokára Maruska, és a poharakat hosszan vizsgálgatta.

– Azok hozták, akik egykor elvitték – mondta a Remete egykedvűen.

– Hallom, hogy mostanában mindent visszaadnak, ugye? – sietett kérdezősködni a ny. zászlós, aki időközben elhatározta, hogy minél többet megtud emberünkről. – Hallom, hogy törvénybe iktatják a vagyonok visszaszármaztatását!

– Majd csak lesz belőle valami, bár nemigen reménylem, hogy az utolsó szálíg minden visszajárhat – mondta a Remete, közben Maruskát figyelte szelíd tekintettel, akiről jól látszott hatalmas indulatainak féken tartása.

– A téglagyár is a tiéd lesz? – kérdezte a nő.

– Meg ez a domb is, amibe beköltöztem, és talán a korzói házunkat is átvehetjük, ha a teremtő is mellénk áll – mondta a Remete, és most már a figyelmes szemlélődő is jól láthatta volna Maruska arcvonásainak enyhülését, amikor az előre kitervezett mondanivaló feledésbe merülhet a mérhetetlen haraggal együtt, hiszen itt úgy állnak a dolgok, valami olyasmi lóg a levegőben, amit nem szabadna elcsúfítani holmi szemrehányásokkal.

Maruskáról jól látszott, hogy kemény agymunkát végez magában azzal kapcsolatban, amit a vámon veszíthet, illetve amit a réven behozhat. A Remete is valamilyen pálfordulást érzett Maruska viselkedésében, aki ekkor már a dédijétől öröklött nagykendőjét oldozgatta magáról buzgón, hogy kissé kényelmesebben lehessen, ami viszont azt jelenthette, hogy

nem futó látogatásra rendezkedik be hamarjában, hanem ő hosszabb távon igyekszik elrendezni kettejük dolgát.

– És mi lesz a drótkerítéssel, kedves szomszéd? Azt mesélik, hogy a régészek csinálták, a Kamenita-hát csontjait védendő – választékoskodott továbbra is a mi ny. zászlósunk, s volt valami a hangjában a kárörvendők lobogásából.

– Kerítés ide, kerítés oda, nem tesz semmit – mondta a Remete, és most az egyik lábszárcsont takarásából egy érintetlen szalámirudat akasztott le a kukáról, hogy szeleteljen belőle amazoknak a burgonya mellé. – Visszavadítom a hegyet, hogy a közelébe se férközhetnek!

– Csodát művel a Kamenita-háttal? Mégiscsak van magában valami földöntúli! – lelkendezett a ny. zászlós, és közben nekilátott a szaláminak, mint aki hivatalos lakomára érkezett.

Ettek. És közben nem csupán azon rágódtak, amit ettek, de egyéb megrágnivaló is akadt a hallottak alapján, amit jó lesz fontolóra venni idejekorán, mert sosem tudni, minek mikor van vége, illetve mi mikor fordulhat végével a kezdeteknek. Kívül Földet Söprő Búbánat vakkantott párszor egymásutánban, és a Remete tudta, hogy Fösöbú nem szokott vaklármát csapni, valaki érkezhét a portára. Kiment, majd rövid idő múltán egy tagbaszakadt, melák alakkal tért vissza a pincelakásba, akit helyvel kínált, és aki olyan némán foglalt helyet, mintha a másik kettő nem is lenne a világon.

– Sömlyékiek a vendégeim, Vence! Betértek hozzám, hogy megosszák velünk annak örömét, amit megbeszéltünk – mondta vendégének a Remete, és aztán néhány szóval elmagyarázta Maruskának meg a ny. zászlósnak is, hogy ez a nagy darab Szebenyi Pál, akit Vencének becéznek errefelé, a visszavadító brigáddal felhordja a Szent-tavat a Kamenita-hátra. S miközben beszélt, a vakablakból középszerű demizsont tett Vence elé, aki gyorsan kitekerte belőle a dugót, és hosszan ivott. Annak utána széttörölte bajszát az orra alatt, és csak úgy futólag mondta, az illendőség kedvéért:

– Isten! . . . És arccal a jövő felé . . .

A ny. zászlós kapva kapott a szón, mintha éppen neki találták volna ki Vence szavait.

– Éppen itt? Arccal a jövő felé ebben a bűzrengetegben, ahova a város minden piszka kifolyik?!

– Éppen itt! – mondta a Remete.

– Itt levegő sincs, te hülye! Itt a négy keréken gurulóknak ablakot kell csukniuk, ha nem akarnak a másvilágra távozni! – kardoskodott Maruska, régi formáját hozva érveléséhez.

– Isten lesz a tanú rá, hogy a rendező úr elképzelése nyomán errefelé tűrhetőségi állapot lesz – mondta mély hangján Vence, s volt valami megszállottság az egész lényében, ahogy a többiek fölé magasodván, két hatalmas tenyerét a mennyezet felé lódította. – Ott a bizonylat, azokban a csontokban!

Mikor aztán visszaült a helyére, a többiek elfelejtettek kételkedő pofát vágni, hiszen ilyen és ehhez hasonló jelenség alkalomadtán képes lesz még a hegyet is elhordani, ha a becsületről lenne szó.

– Holnap nekilátunk a vermelésnek, és ha minden jól halad, akkor a jövő hét végére a Szent-tó jegét felhordjuk a Kamenita-hátra – mondta a Remete.

– A szenteltvizet megbecstelenítik? Annak a csodatevő víznek ott a helye, ahol van, és aki ellene tesz valamit, annak örökre befellegzett! – mondta a ny. zászlós, minekutána fölugrott, elkacsmarintotta a magával hozott demizsont, és elhagyta az odút.

Ez a fordulat aztán mindenkit meglepett. Nem tudták megérteni, miért vette annyira a szívére a ny. zászlós a hallottakat; kedvelt Péter forrását senki nem említette, a Szent-tó sorsa pedig nem az ő kompetenciájába tartozott, hogy ennyire felzaklassa magát a tervelteken.

– Bolondos öregember, aki még szemellenzős is valamelyest – mondta Maruska, majd hosszabban kifejtette, hogy érzése szerint talán Csattanó Maszlagnak is itt lenne a helye, ha már ilyen szépen újra összejönni látszanak, hiszen a gyerekek azóta is emlegetik, mióta laput kötött a talpára, hogy egyszer bizonyára előkerül, és óriási meglepetésben részesíti őket.

– Hány gyerekük van? – kérdezte Vence.

– Kettő közös – mondta a Remete.

– Kettő meg fogadott. Az idősebbje – mondta Maruska.

– Ön is szaki? – kérdezte tovább Vence.

– Színésznő vagyok, ott jöttünk össze a Molcerrel . . .

– Ki az a Molcer?

– Én vagyok a Molcer – mondta a Remete.

– Aha! Nem is mondta soha, hogy ilyen gazdag . . .

– Csak lesz, kedves uram, csak lesz, ha minden úgy megy, ahogy a nagykönyvben írva vagyon! – lelkendezett Maruska, és miközben a dédi nagykendőjét csomózta magára, még megkérdezte, hogy mi a fenének kell azt a töméntelen sok jeget ide a dombra felhordani, miért nincs az ott jó helyen, ahol van?

– Azért, mert a jég könnyebb a víznél – mondta a Remete.

– Noná, hogy könnyebb, hiszen úszik a vízben, de miért kell az egész tavat ide áttelepíteni, ezt nem értem!

– Nagyon egyszerű oknál fogva, drága asszonyom! Az egész Kamenita-hát telis-tele van egykori szőlőtőkével, és ha tavaszra a sok jég elolvad, akkor a belőle nyert szenteltvíz jó hatással lesz a megannyi szunnyadó tőkére, elindul bennük a nedvkeringés, újra kihajtanak, és azok a városiak nem tudnak hozzáférni a hegyben levő csontokhoz! Jól mondom, Remete?

– Magam se beszélhettem volna különben, Vence! Csupán azt felejtetted el hozzátenni, hogy itt valamikor a szőlők szagos fajtája tenyészett, és ha beválik az elgondolásunk, akkor itt a mérhetetlen bűz felett a szőlőszag fog uralkodni! – mondta a Remete kiegészítés gyanánt, hogy Maruska könnyebben fölfogja terveik magvát.

– És mindez arccal a jövő felé történik – erősgette Vence.

Maruskával forgott a világ. A színésznőben annak gyanúja támadt, és ezt hangosan közölte a másik kettővel is, hogy náluk nincs minden rendben, hogy az agyukra ment a nagy demokrácia, hogy ilyen és ehhez hasonló hülyeséget az emberiség még nem pipált. Már az ajtóban volt, mikor visszaszólt:

– Maszlag éppen ide melléd való, Molcer! Összeilletek! Majd kipingálja a hegyedet, ahova az emberek csodára járnak, ha kelekótyákat akarnak látni!

Amazok jó ideig csendben mosolyogtak utána, mint akik megértik a világ furcsa dolgaiba be nem avatottakat, hiszen minden újdonság rendszerint méltatlankodást vált ki legtöbb emberben, de idővel maguk is belátják, hogy a tenger cseppje is tenger.

– Két fogattal dolgozunk, Remete! – mondta Vence.

– Hármat ígértetek még a hét elején . . .

– Sándor Pista nem adja a versenylovát, mert a héten futtat . . .

- Miért nem jön Loncsár Kiril? Ő nem futtat!
- Beszélek Magvaszakadttal, az ő murái tízet érnek!
- Szóval akkor reggel?
- Reggel – mondta Vence, és távozott.

Másnap aztán megkezdődött a gigászi munka. A sándoriak, Magvaszakadt vezetésével a Szent-tó jegét vágták, amely a hatalmas hidegtől egészen fenékgig befagyott, a három szekeres pedig a hatalmas jégkoc-kákat a Kamenita-hátra hordta fel, ahol aztán a Remete Cs. Maszlaggal, a legidősebb nevelt gyerekével csákllyákkal olyképp igazgatták el a jeget, hogy teljesen beborítsa, és talpalatnyi se maradjon szabadon belőle. Illetve, a Remete figyelmeztetésére, és Cs. Maszlag legnagyobb csodálkozására, a löszlakás fölötti nadrágszjiparcella üresnek maradt. A Remete csak ennyit mondott róla:

- Az lesz a laza!
- Laza? Késsel és villával? – kérdezte Cs. Maszlag.
- Nem! Azzal a drógás agyaddal, te mamlasz, azzal! Majd egyszer talán te is feléred ésszel a laza jelentőségét a szőlőskertek végében, ahol a talajba más rendeltetett!
- Nálad mi rendeltetik a lazára, Martin? – érdeklődött melegen az apja által ledorongolt fiú, miközben ügyesen csákllyázta a hatalmas jégdarabokat a megfelelő helyre.
- Oda templomot építünk, gyerek!
- Mi ketten, persze! – röhögött a katonaviselt fiú apja viccelődésén nagyokat, és kénytelen volt ekkora képtelenség hallatán az egymás hegyén-hátán tornyosuló jégtáblákra borulni, hogy vidorságát leplezendő, mintha csinálna valamit.
- Itt valaha templom állt, Maszlag! – emelkedett egész hosszában a fiú fölé a Remete, s alakja olyan fenyegető magatartást mutatott, mint aki ekkora orcátlanság hallatán talán még ütni is tudhatna ebben a pillanatban. Cs. Maszlag már a hátán hevert, és ekkora komolyság láttán jónak vélte visszafogni a vidámkodás akaratlan ördögét incselkedni, mert tudta jól, hogy az egykori rendező szigora bizonyos esetekben nem ismer határokat. A Remete szigora enyhébbre váltott, odébb lépett a csákllyával a fiú fölül, és alig hallhatóan csupán ennyit mondott még:
- Előkerült az alaprajza is az egykori templomnak. Mi megcsináljuk erre a lazára, az isten földjére . . .

Odébb emberek gyülekeztek a Kamenita-hát alján. Látszott róluk, hogy keményen tanakodnak a látottakon, s mintha a látvány izgatta volna a fantáziájukat, egyikük kivált a sokadalomból, és a Remetéék felé indult.

– Itt csak én beszélhetek, gyerek – mondta a Remete.

– Mint mindig ez ideig – mondta Cs. Maszlag.

A vízmérnök, mert közben a Remete felismerte egykori osztálytársát, kissé tétován, vargabetűket írva érkezett nagy sokára hozzájuk.

– Te, Martin! Mi a jóistent háborítjátok ezt a terepet, ami a város által védett terület? Ezért bíróságra kerülsz, meglásd!

– A magamén vagyok, barátom! – mondta csendesen a Remete.

– A Kamenita-hát bolygathatatlan, Martin! A víztisztító se kaphatott belőle még talphossznyit sem, nemhogy neked visszaadnák hiánytalanul, ember! Megzavarodtál? Méghogy a magadén volnál . . . Ki érti ezt a zavaros észjárás? – kérdezte az egykori osztálytárs a Remetétől némi jóindulattal a hangjában, aztán csak legyintett, mint akinek már minden mindegy, miközben kínjában egyik lábáról a másikra nehezedett, hogy pihentesse indulatait.

– Rám származik vissza a Molcerek egykori vagyona, ha ez tetszik valakinek vagy sem! – erősködött a Remete, s volt a hanghordozásában valami fenyegető, miközben mozdulatával helyel kínálta a jégen a nagy darab mérnököt.

– Csüccsenj te a jegedre, neked van szükséged csillapulásra! – mondta amaz, majd afelől érdeklődött, hogy netán a téglagyárat is visszaigényelni méltóztatik az úrnak.

– Mindent az égvilágon, mindent . . . – ismételtette a Remete.

– Szóval mindent vissza állapotban vagy?

– Az utolsó szálig, uram! – pöccintette vissza a mérnök előbbi gunyoros megszólítását a Remete.

– Ha mindent vissza, akkor te tudod, hogy nekem hivatalból kellett szólnom az eset kapcsán, de most már ennek utána a felelősség csupán rád tartozik – mondta csendesen a mérnök, és amerről jött, arra is távozott.

Csak a hideg, metsző szél maradt utána söprögetni a hegyen, hogy emezeknek az ujjbegye kékült bele a nyomasztó fájdalomba. Még jó ideig dolgoztak, egyengették helyükre a hatalmas jégtáblákat, s miköz-

ben úgy látszott, hogy az utánpótlás leállt a munkával, mert ebédidőre járt már, a Remete végigmustrálta teljesítményüket, s jóleső hümmögéssel konstataálta, hogy derekas munkát végeztek.

– Ha minden jól halad, akkor néhány nap múlva a hát védett lesz a fagytól, Maszlag!

– Éppen tizennégy éves voltam, amikor szó nélkül elmentél – mondta Cs. Maszlag csendesen, miközben a pincelakás felé ereszkedtek az oldalon.

– Ezt a témát egyelőre hagyhatnánk pihenjben – keményített a hangján a Remete, miközben a bádogtető alá értek, s hozzálátott valamit összedobni, hogy a gyomruk ne korogjon.

Maszlag leült az izzó tuskók mellé, s miközben a nagy fülű kutya a kezét nyaldosta, arról kezdett beszélni az ebnek, hogy mennyire hiányzott nekik a gazdája, hogy Hanyattka emiatt kórházi kezelésre szorult, Esemes viszont teljesen magába zárkózott, Rongylábról nem is szólva, aki éjjel-nappal zokogott az apja után, és végül is valamely sándori vajákos asszony segített a baján.

– Egyszer megbeszéljük az egészet, Maszlag! De most, az álomlátás megvalósításának időszakában legyél figyelemmel a lelkiállapotomra, édes fiam . . . – kérlelte a Remete szinte könyörögve a téma feszegetésének elhagyására.

– Álomlátás? Sose álmodtál, Martin! – dörögte egykedvűen a fiú.

– Amiatt vagyok zaklatott állapotban az utóbbi időben, Maszlag! Te csak valahogy átvészelted már a tegnapot, de nekem a holnappal van bajom értetek, édes fiam!

– Édes fiam?! Hiszen nem is vagyok a fiad, Martin!

– Nem-e?! – jajdult a Remetéből a fájdalomféle, hogy szinte leroskadni látszott a meglepetéstől. – Nem-e magam választottalak, mikor Maruskával összekötöttem az életem?

Maszlag szó nélkül felállt, és csendesen elindult az aszfaltút felé. Vissza se nézett. Olyan ember benyomását keltette, mint aki hatalmas hátizsákban cipeli magával az ólomnehéz emlékeket. És miközben mindinkább távolodott a löszparttól, a Remetének kicsordult a könnye, ahogy ott állt tehetetlenül az izzó tuskók mellett, s arra gondolt, hogy a halál előli megugrása, valamint a Szent-tó elmozdítása meg az álomlátás megvalósítása közötti időszakban valami megroppant bennük, valami

véglegesen eltört a tengely tájékán, amely legbelül a teher legjavát viseli. Aztán csak intett a kutyának, hogy kövesse, közben önmagát biztatva mondogatta többször egymásutánban:

– Szeplőtelen fogantatásra meglesz . . . Szeplőtelen fogantatásra meglesz . . .

(Folytatjuk)